

BV betaalt boete wegens te hard rijden: nettoloon DGA

21 februari 2011

De directeur-grotaandehouder van een BV die met zijn auto van de zaak tijdens een zakelijke rit veel te hard rijdt, bekeurd wordt en de boete door zijn BV laat betalen, is dubbel geld kwijt: de BV moet de boete betalen én die als nettoloon verlonen, en dat kost de DGA aan loonheffing al snel meer dan het bedrag van de boete. Als de werkgever/de BV de verkeersboete niet verhaalt op de werknemer/de DGA, is er sprake van netto loon. Die regel kent maar één uitzondering: als de werknemer te hard rijdt in het kader van een behoorlijke vervulling van zijn dienstbetrekking. Dat is een sporadische uitzondering. Hof Amsterdam heeft recent beslist dat deze aanpak ook van toepassing is als de DGA beboet wordt wegens te hard rijden in het buitenland.

Didier Labom, de directeur-grotaandehouder van BV X, was in oktober 2002 in Zwitserland om zakelijke relaties te bezoeken. Op 16 oktober 2002 werd hij aangehouden wegens te hard rijden: Labom reed 126 op een weg waar de maximumsnelheid 80 kilometer per uur was. Dat leverde hem een boete op van € 3.512. Labom betaalde die boete ter plaatse met een creditcard die op naam van zijn BV stond. De BV verhaalde die boete niet op hem. De inspecteur constateerde dat bij een boekenonderzoek en rekende het bedrag van de boete tot het nettoloon van Labom. Dat leidde tot een naheffingsaanslag loonheffing van € 4.200, plus € 835 aan heffingsrente.

Labom verzette zich daartegen, een procedure volgde.

Rechtbank Haarlem en in hoger beroep Hof Amsterdam, stelden de inspecteur in het gelijk. Labom's adviseur verdedigde met verve dat de verkeerovertreiding gemaakt was ter behoorlijke vervulling van de dienstbetrekking: Labom was op weg naar een belangrijke zakelijke afspraak en hij kon het zich absoluut niet permitteren om daar te laat te komen. Bovendien was de snelheidsbeperking op het betreffende traject tot 80 kilometer per uur irreëel. Dat had de lokale overheid zich kennelijk ook gerealiseerd, want twee weken na Labom's bekeuring was de toegestane snelheid opgetrokken tot 100 kilometer.

Hof Amsterdam was daar niet van onder de indruk.

Een overtreding van de maximumsnelheid met 46 kilometer per uur was volgens het hof ingegeven door persoonlijke overwegingen. Een werknemer/automobilist deed dat niet ter behoorlijke vervulling van zijn dienstbetrekking: een werkgever kon van zijn werknemer onmogelijk verlangen dat die zich zo risicovol gedroeg om op tijd op een zakelijke afspraak te komen.

Het hof verwierp ook het beroep van Labom's adviseur dat de BV de verkeersboete belastingvrij kon vergoeden omdat die boete niet door de Nederlandse Staat, maar door de Zwitserse overheid was

opgelegd. De adviseur baseerde dat standpunt op de tekst van de wet loonbelasting: de betreffende wetsbepaling vermeldt uitsluitend geldboeten die zijn opgelegd door een *Nederlandse* strafrechter of die aan de Staat worden betaald ter voorkoming van strafvervolgning in *Nederland*. Maar die tekstuele beperking betekent volgens Hof Amsterdam niet dat een werkgever een buitenlandse verkeersboete zonder meer belastingvrij kan vergoeden. Dat kan niet worden afgeleid uit de wetsgeschiedenis van de wettelijke bepaling. Nu er géén sprake was van kosten die de werknemer had gemaakt ter behoorlijke vervulling van een dienstbetrekking, kon de werkgever die kosten – ook de buitenlandse verkeersboete – niet belastingvrij vergoeden. De BV had door de betaling van de verkeersboete een persoonlijke schuld van de DGA voldaan. De BV had die moeten verhalen op de DGA. Dat was niet gebeurd, en daarom had de inspecteur het bedrag terecht tot het nettoloon gerekend.

Commentaar

Een duidelijke uitspraak. U bent gewaarschuwd.....